

Mládí stářím nekončí

Protože jsem už před mnoha roky překročil pomyslnou hranici „65 plus“, nezbývá, než každé dva roky požádat lékaře, aby mi vystavil „posudek o způsobilosti k řízení motorových vozidel“, jak to předpisy vyžadují. Při nedávné návštěvě jsem v čekárně jeho ordinace otevřel jakýsi zdravotnický časopis, který tam byl k dispozici a v něm mne zaujal článek se zajímavým nadpisem: *Mládí stářím nekončí!* Autor v něm uvedl několik vcelku užitečných rad, kterými by se měl řídit každý, kdo chce ve stáří zůstat co nejdéle fit. Začal úpravou jídelníčku, pokračoval výčtem škodlivin – tam především varoval před kouřením – a na závěr vyzval k vycházkám a pohybu, který většina seniorů z pochopitelných důvodů omezuje. (S bolestí v zádech a kloubech se lépe sedí, než chodí!) Po přečtení článku jsem uznal, že se všemi uvedenými radami se nedá, než souhlasit.

Ovšem při čtení článku mě napadlo, že i v Bibli máme jeden žalm, který bychom také mohli nadepsat, že mládí stářím nekončí. Jeho pisatel v něm nejprve opěvuje Boží lásku a věrnost, kterou denně přijímáme, a v závěru se svěřuje nejenom s vlastní zkušeností, ale zřejmě i s poznatkem, ke kterému během svého života došel, když pozoroval druhé:

„Mám v tobě nadlidskou sílu,
ty sis mne vyvolil a tys mi požehnal...
Spravedlivému dáš vyrůst jako palmě,
cedrům libanónským bude podobný.
Ti, kdo byli zasazeni do Božího domu,
na nádvořích jeho budou rozkvétat,
do stáří budou rodit ovoce,
zůstanou statní a svěží
a každý se na nich přesvědčí,
jak upřímný je Bůh, má skála,
a není v něm žádná špatnost.“

Žalm 92,11-16

To je úžasné zjištění! Jako každý obyvatel této planety, tak i věřící člověk tělesně stárne. Ale pisatel žalmu zde používá pozoruhodnou ilustraci a prohlašuje, že kdo je zakořeněný v Bohu, i ve stáří prožívá plný život.

Dnes můžeme občas vidět, že na místa, kde se konají různé společenské události, pořadatelé pro ozdobu přivážejí ve velkých kontejnerech keře a stromky. Nechají je dovézt na místo konání, a když akce skončí, tak skončí i jejich úloha; odvezou je někde do ústraní, kde čekají, až je zase bude někdo potřebovat. Pro takové stromy a keře je příznačné, že zakrňují, protože v malé nádobě nemohou zapustit kořeny a tudíž se nemohou přirozeně rozvíjet. Jsou to stromy, které slouží pouze pro dočasnou ozdobu.

V uvedeném žalmu je řeč o těch, kteří nejsou zasazeni pro pouhou chvilkovou ozdobu do nějakého kontejneru, ale jako skutečné a zdravé stromy se rozvíjejí v Božím domě. Rostou na jeho nádvoří, jsou stále svěží, protože kořeny zapouštějí hluboko k pramenům, které nikdy nevysychají, a co je důležité – i když mají za sebou dlouhý život, přinášejí plody.

Nelze přehlédnout skutečnost, že ty, pro které žalmista používá tento obraz, nazývá spravedlivými a není to náhoda, že je připodobňuje zrovna k palmě a cedru.

Jestliže hovoří o jejich spravedlnosti, pak myslí na spravedlnost, kterou jim uděluje Bůh, protože dobře ví, že lidskou spravedlnost nelze stavět do popředí; ta je „jako poskvrněný šat“ (Iz 64,5)

A proč to srovnání s palmou a cedrem? Jsou to právě palmy, pro které je příznačná dlouhá životnost a odolnost. Palmy rostou tam, kde by jiné stromy zahynuly. Najdeme je v oázách uprostřed vyprahlé písečné pouště a v suchých efrajimských horách. A protože i staré palmy vytvářejí zelené koruny a přinášejí plody, není nijak nadsazené, když řekneme, že jejich *mládí stářím nekončí*.

Totéž rčení lze vztáhnout i na cedry, o kterých se žalmista zmiňuje. Cedry jsou mohutné stromy, které poskytují tvrdé a ušlechtilé dřevo. (Cedrové dřevo použil Šalomoun pro stavbu a výzdobu Hospodinova chrámu. – 1Kr 6,14-18) Cedry dorůstají do výšky až čtyřiceti metrů a jejich kmeny mají v obvodu kolem deseti metrů, takže ani silná bouře je nevyvrátí. Tímto obrazem Písmo představuje v Bohu zakotveného věřícího jako vzpřímeného a silného jedince, který se ani ve vyšším věku ve všelijakých životních náporech nepohne.

Odpověď na otázku, v čem je tajemství svěžesti a růstu těchto stromů, nenajdeme ve zkoumání toho, co u nich vidíme nad povrchem. Všechno rozhodující a důležité je skryté, protože se děje hluboko pod zemí. A tuto skutečnost musíme aplikovat i na duchovní růst a život člověka. Jeho duchovní svěžest a plody života jsou výsledkem toho, co se děje v srdci, jsou obrazem jeho skrytého života s Bohem. Pouze u znovuzrozeného člověka platí, že mládí stářím nekončí. U něho i ve starém těle žije nový člověk, který nemůže zastárnout, protože se narodil pro věčnost.

Jak hluboko jsi zapustil kořeny, kterými nasáváš životodárnou vodu pro duchovní růst? Nejsi zasazen jenom v jakémsi kontejneru, který občas někdo zavlaží a který slouží možná jen jednou za týden jako ozdoba při setkávání věřících?

Kolik času věnuješ každý den Božímu slovu a modlitbě? Jen na tom záleží, jestli i v podzimu života budeš svěží a poneseš ovoce, ze kterého budeš mít užitek a radost nejenom ty sám, ale i tvoji bližní.

Jiří Drejnar